

Arrest

nr. 228 050 van 28 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 juni 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juli 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 18 december 2018 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van een ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar oom, de heer K. S., van Nederlandse nationaliteit en met verblijfsrecht in België.

Op 14 juni 2019 weigert de gemachtigde van de bevoegde minister, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.12.2018 werd ingediend door:

Naam: E. B.

Nationaliteit: Marokko

Geboorteplaats: A.

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Voornaam: M.

Geboortedatum: 08.04.1992

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 18.12.2018 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn oom, zijnde K. S., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (n° VO7978253) op naam van betrokkene, afgeleverd op 02.12.2015, met inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde op 13.04.2016 via Almeria (Spanje).*
- 'attestation administrative' n°428 dd. 17.04.2018 op naam van de referentiepersoon*
- 'attestation administrative' n°429 dd. 17.04.2018 op naam van betrokkene*
- bewijs geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 02.04.2015, 04.05.2015, 08.06.2015, 01.09.2015, 05.10.2015, 02.11.2015, 03.12.2015, 04.01.2016, 01.02.2016, 03.03.2016 en 07.04.2016*
- bewijs geldstorting aan betrokkene dd. 24.04.2018 - loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode februari – april 2018*
- attest OCMW Wielsbeke dd. 23.03.2018 op naam van betrokkene*
- 'verklaring van tijdelijke bijwoning' Cvba Helpt Elkander dd. 19.03.2018, ondertekend door de referentiepersoon*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 22.03.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 17.09.2018. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- verklaring op eer dd. 19.11.2018 waarin een derde verklaart dat betrokkene en de referentiepersoon in de periode 2010 – 2016 beiden op zijn adres '(...)' woonachtig waren: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kan deze verklaring op eer niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er dient opgemerkt te worden dat deze verklaring op eer niet wordt ondersteund door de gegevens van het*

Rijksregister: de referentiepersoon is sedert 02.04.2007 ononderbroken gedomicilieerd in België, en kan in de periode 2010 – 2016 dan ook niet woonachtig geweest zijn in Marokko

- ongedateerde verklaring op eer vanwege betrokkene, mede ondertekend door derden, met betrekking tot de aangehaalde samenwoning van betrokkene en de referentiepersoon in België sedert 2016: echter, deze verklaring op eer kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewezen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 05.11.2013, 02.12.2013, 07.01.2014, 05.02.2014, 04.03.2014, 02.04.2014, 06.05.2014, 03.06.2014, 09.07.2014, 06.08.2014, 05.09.2014, 05.10.2014 en 05.11.2014: echter, niet alleen zijn deze geldstortingen te beperkt (ook in combinatie met de reeds voorgelegde geldstortingen) om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, ook werd er – bij gebrek aan afdoende bewijs dat betrokkene onvermogen was – niet afdoende aangetoond dat betrokkene aangewezen was op deze bedragen om te voorzien in zijn levensonderhoud.

- geactualiseerd attest dd. 19.10.2018 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Wielsbeke

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 02.04.2007 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 22.03.2018 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar Schengen / België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. Immers, de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden niet geactualiseerd.

Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient

*tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

“artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980, schending van artikel 58 van het KB van 8 oktober 1981 schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.”

Dit middel wordt als volgt toegelicht:

2.1.1.

Dat verzoeker op 18 december 2018 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° Vw. heeft ingediend.

Dat conform artikel 47/1, 2° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Voorts moeten overeenkomstig artikel 47/3, §2 Vw. de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat zij ten laste zijn van de Unieburger of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin bewezen worden met elk passend middel.

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Nederlandse oom of deel uitmaakt van zijn gezin, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

2.1.2.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie” zoals vermeld in artikel 47/1, 2° Vw., kan worden opgemerkt dat dit voornoemde artikel – niettegenstaande de bewoordingen niet geheel samenvallen – de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling heeft betrekking op de ‘andere familieleden van een Unieburger’ en luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 oktober 2016 (nr. 175.998) heeft gesteld dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Dat het Hof van Justitie in zijn arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) geoordeeld heeft dat het familielid nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie dient aan te tonen en dit omwille van ‘bijzondere feitelijke omstandigheden’, zoals o.m. financiële afhankelijkheid en het ‘behoren tot het huishouden’. Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens het Hof bestaan in het land van herkomst, waaronder verstaan wordt de staat waarin het familielid verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat in casu artikel 47/1, 2° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoeker duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat hij reeds ten laste was van zijn oom op het ogenblik dat hij nog in Marokko verbleef én hij in zijn land van herkomst tevens deel uitmaakte van het gezin van zijn oom.

Dat verweerder dan ook onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing is gekomen en geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals vereist in artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Immers, in de bestreden beslissing werd ten onrechte gesteld dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat hij niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij onvermogen en ten laste was van zijn oom was op het ogenblik dat hij in Marokko verbleef of hij deel uitmaakte van het gezin van zijn oom.

Dat verzoeker nochtans aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat hij in Marokko onvermogen is en hij afhankelijk was van de financiële steun van zijn oom en hij bovendien ook nog deel uitmaakt van diens gezin.

Zo heeft verzoeker o.m. een administratieve attesten (nr. 428 en 429) van de Marokkaanse overheid voorgelegd waaruit bleek dat verzoeker en zijn oom op hetzelfde adres in Marokko verbleven.

Tevens heeft verzoeker diverse bewijzen van geldstortingen door zijn oom voorgelegd, evenals een verklaring op eer door een derde waaruit blijkt dat verzoeker en zijn oom hebben samengewoond van 2010 tot 2016.

Dat verweerder deze documenten echter ten onrechte afwijst en poneert dat al deze documenten niet zouden aantonen dat verzoeker onvermogen en ten laste was van zijn oom in het land van herkomst.

Zo wordt in de bestreden beslissing de verklaring op eer, waarin bevestigd wordt dat verzoeker en zijn oom van 2010 tot 2016 woonachtig waren op hetzelfde adres in Marokko, afgedaan als mogelijks gesolliciteerd en niet in overeenstemming met het rijksregister volgens hetwelk de oom van verzoeker sinds april 2007 ononderbroken in België zou zijn gedomicilieerd.

Dat deze verklaring op eer echter overeenstemt met de administratieve attesten (nr. 428 en 429) die verzoeker heeft voorgelegd en het feit dat verzoeker en zijn oom samenwoonden op de ogenblikken dat verzoekers oom in Marokko was hierdoor eens te meer wordt aangetoond.

De opmerking dat verzoekers oom sinds april 2007 ononderbroken in België is gedomicilieerd, doet niet terzake, nu verzoekers oom uiteraard ook terugreist naar zijn land van herkomst en aldaar ook verblijft en wel op hetzelfde adres van verzoeker.

Deze motivering volstaat dan ook niet om de door verzoeker voorgelegde document – waaruit blijkt dat hij op hetzelfde adres in Marokko woonde als waar zijn oom verbleef – af te wijzen als geen bewijs van samenwonen.

Ook de motivering dat de verklaring op eer van verzoeker met betrekking tot de samenwonen met zijn oom in België sedert 2016 niet kan worden weerhouden, is geenszins pertinent. Uit diverse andere documenten (zoals o.m. de verklaring van tijdelijke bijwonen, de vaststellingen van wonen door de wijkagent) blijkt immers dat verzoeker en zijn oom sinds 2016 samen op hetzelfde adres in België wonen.

Dat er dan ook een sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

Tenslotte haalt de bestreden beslissing aan dat de bewijzen van geldstortingen door de referentiepersoon aan verzoeker eerder beperkt zouden zijn en hieruit niet afdoende zou blijken dat verzoeker op deze bedragen aangewezen was om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Dat deze geldstortingen geenszins beperkt kunnen genoemd worden, nu verzoeker bewijzen voorlegt dat door de referentiepersoon minstens voor de periode van november 2013 tot april 2016 (en dus bijna 3 jaar lang) iedere maand geld werd overgemaakt aan verzoeker!

Bovendien schommelen de bedragen tussen de 950 en 2.546 dirham, hetzij tussen de 86 à 238 EUR.

Dat verweerder deze stortingen eerder beperkt noemt, doch door verweerder geenszins rekening werd gehouden met de algehele dagelijkse economische realiteit in Marokko, waar zelfs de beroepsbevolking slechts een beperkt inkomen geniet.

Marokko behoort immers tot de top-20 van Arabische landen met het laagste inkomen per hoofd van de bevolking volgens een rapport van het Arabisch Instituut voor Investerings en Export. Zo verdienen Marokkanen gemiddeld jaarlijks slechts 3.500 dollar. (Bladna.nl, Marokko in top-20 laagste inkomen Arabische wereld, <https://www.bladna.nl/marokko-laagste-inkomen,11086.html>).

Omgerekend in euro's is dit 3.120 EUR per jaar of 260 EUR per maand en dit voor een economisch actieve persoon.

Verzoeker kon – als alleenstaande jongvolwassene – dan ook perfect rondkomen met de bedragen die hij maandelijks van zijn oom ontving.

Dat door verweerder bovendien geenszins werd aangetoond dat de overgemaakte geldbedragen ontoereikend zouden zijn voor verzoeker om in Marokko te kunnen rondkomen, gelet op de economische realiteit in Marokko.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat de geldstortingen aan verzoeker door de referentiepersoon beperkt zouden zijn, aangezien deze stortingen vooreerst gedurende een periode van 3 jaar bijna maandelijks gebeurden en bovendien meer dan de helft of bijna hetzelfde uitmaakten van wat de actieve beroepsbevolking verdient.

Dat de bestreden beslissing overigens opmerkt dat niet werd aangetoond dat verzoeker op de overgemaakte bedragen aangewezen was om in zijn levensonderhoud te voorzien, wat uiteraard moeilijk kan worden weerhouden.

Van verzoeker kan immers toch niet verwacht worden dat hij aantoont dat hij het door zijn oom overgemaakte geld gebruikte om levensmiddelen enz. aan te kopen. In Marokko wordt bij aankoop van levensmiddelen op de markt of de lokale kruidenier zelfs gewoonweg geen betalingsbewijs gegeven!

Dat de bestreden beslissing op dit punt dan ook onredelijk is en een schending inhoudt van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, nl. het redelijkheidsbeginsel.

2.1.4.

Dat de bestreden beslissing motiveert dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoeker ten laste te nemen, nu de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet geactualiseerd werden.

Aangezien er zich geen wijziging heeft voorgedaan in de inkomenssituatie van de referentiepersoon ten opzichte van de eerste aanvraag gezinshereniging dd. 22 maart 2018, verkeerde verzoeker in de veronderstelling dat geen actualisatie diende te gebeuren van de bestaansmiddelen van zijn oom.

Bovendien heeft verweerder verzoeker nooit verzocht om dergelijke documenten voor te leggen. Dit werd ook niet vermeld in de bijlage 19ter die verzoeker ontving op 18 december 2018 en waarin uitsluitend werd vermeld dat verzoeker binnen de 3 maanden nog zijn paspoort diende voor te leggen, evenals het bewijs dat hij ten laste was of het bewijs dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst (stuk 2) :

“De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 17-03-2019 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen : Paspoort, Bewijs ten laste (of bewijs betrokkene deel van gezin land herkomst)”.

Dat wanneer verweerder een actualisatie wenste voorgelegd te zien, hij verzoeker hierover had moeten interpellieren met de vraag bijkomende of aanvullende documenten voor te leggen, wat overigens voor verzoeker geen enkel probleem had gevormd.

Noch in de bijlage 19ter, noch naderhand werd echter aan verzoeker gevraagd om documenten voor te leggen betreffende de actuele inkomenssituatie van zijn oom.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht door een dergelijk overheidshandelen.

In die zin kan verwezen worden naar de zorgvuldigheidsplicht waarbij dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle

relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat verweerder verzoeker dan ook diende uit te nodigen om documenten voor te leggen waaruit de huidige inkomstssituatie van de referentiepersoon bleek indien verweerder dit nodig achtte om de aanvraag van verzoeker te kunnen onderzoeken, zodat er sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, evenals een kennelijke beoordelingsfout.

Dat de bestreden beslissing minstens om deze reden dient vernietigd te worden.

2.1.5.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker onomstootbaar heeft aangetoond dat hij onvermogen was in Marokko, zijn oom hem bijna drie jaar lang maandelijks een som geld overmaakte waarmee hij – gelet op de levensstandaard in Marokko – kon overleven en hij bovendien sinds 2010 ook samenwoonde met zijn oom wanneer deze laatste in Marokko verbleef, zodat genoegzaam werd bewezen dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en ten laste was van zijn Nederlandse oom.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een ander familielid van een Unieburger.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was. In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen”.

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoeker voorgelegde dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoeker niet werd aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon en/of hij niet samenwoonde met de referentiepersoon op het ogenblik dat hij nog in Marokko verbleef.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.2. De verwerende partij merkt het volgende op in haar nota met opmerkingen over het eerste middel:

“In een eerste middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 47/1-2° van de Vreemdelingenwet, van artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, evenals van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat hij aan de hand van elk passend middel of document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Nederlandse oom of deel uitmaakt van zijn gezin. Hij stelt duidelijk en genoegzaam te hebben aangetoond dat hij reeds ten laste was van zijn oom op het ogenblik dat hij nog in Marokko verbleef en hij er tevens deel uitmaakte van het gezin van zijn oom. Hij verwijt verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek te hebben uitgevoerd naar zijn persoonlijke situatie, zoals vereist in artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit. Hij zou aan de hand van tal van documenten/attesten van de Marokkaanse overheid hebben aangetoond onvermogen te zijn geweest in Marokko en daardoor afhankelijk van de financiële steun van zijn oom. Zo zou er uit die attesten blijken dat verzoeker en zijn oom, wanneer deze laatste terugreisde naar Marokko, op hetzelfde adres verbleven en dat, uit de vaststellingen van de wijkagent is gebleken dat zowel verzoeker als zijn oom thans, sedert 2016, in België op hetzelfde adres wonen. Verder stelt hij dat de geldstortingen geenszins beperkt kunnen genoemd worden, aangezien er tussen november 2013 en april 2016 maandelijks geld door zijn oom aan hem werd overgemaakt (bedragen tussen 86 en 238€) Er zou hierbij geen rekening gehouden zijn met de algehele dagelijkse economische realiteit in Marokko, waar zelfs de beroepsbevolking een beperkt inkomen geniet (jaarlijks gemiddeld 3.120€). De bestaansmiddelen werden niet geactualiseerd aangezien er t.a.v. de eerste aanvraag gezinshereniging er zich geen wijziging in de inkomenssituatie van de referentiepersoon heeft voorgedaan. Hij zou nooit verzocht zijn geweest om een dergelijke actualisatie voor te leggen. Bovendien werd hieromtrent niets gevraagd in de bijlage 19ter.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het feit dat artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet weliswaar stelt dat het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie in het land van herkomst met elk passend middel kan worden geleverd, niet volgt dat het Bestuur ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs. Het komt aan het Bestuur toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of het Bestuur is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Verzoeker stelt dat hij samen met zijn oom op hetzelfde adres verbleef in Marokko wanneer zijn oom naar Marokko reisde.

De betreden beslissing motiveert omtrent dit verblijf in Marokko als luidt:

“In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- verklaring op eer dd. 19.11.2018 waarin een derde verklaart dat betrokkene en de referentiepersoon in de periode 2010 – 2016 beiden op zijn adres ‘(...)’ woonachtig waren: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kan deze verklaring op eer niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er dient opgemerkt te worden dat deze verklaring op eer niet wordt ondersteund door de gegevens van het

Rijksregister: de referentiepersoon is sedert 02.04.2007 ononderbroken gedomicilieerd in België, en kan in de periode 2010 – 2016 dan ook niet woonachtig geweest zijn in Marokko

- ongedateerde verklaring op eer vanwege betrokkene, mede ondertekend door derden, met betrekking tot de aangehaalde samenwoning van betrokkene en de referentiepersoon in België sedert 2016: echter, deze verklaring op eer kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

(...)

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 02.04.2007 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 22.03.2018 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”

Verzoeker geeft aan dat de referentiepersoon, wanneer hij naar Marokko reisde, op het bedoelde adres verbleef doch toont niet aan dat een kortstondig verblijf op hetzelfde adres -al dan niet gelijktijdig- niet afdoende bewijst dat verzoeker in het verleden in het land van herkomst deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorts valt niet in te zien hoe uit deze attesten zou kunnen worden afgeleid dat de referentiepersoon –die de Nederlandse nationaliteit heeft en sedert 2007 ononderbroken in België verblijft- voorafgaand aan zijn verblijf in België in Marokko samenwoonde met verzoeker, hetgeen niet door verzoeker wordt toegelicht. Verzoeker toont evenmin aan dat het feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is om te oordelen dat wanneer documenten zijn opgesteld op basis van loutere verklaringen op eer, die documenten niet in overweging kunnen genomen worden gezien het gesolliciteerd karakter ervan, en dat die documenten niet gestaafd worden door officiële documenten.

Aangaande de financiële ondersteuning door de referentiepersoon luidt de bestreden beslissing als volgt:

“- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 05.11.2013, 02.12.2013, 07.01.2014, 05.02.2014, 04.03.2014, 02.04.2014, 06.05.2014, 03.06.2014, 09.07.2014, 06.08.2014, 05.09.2014, 05.10.2014 en 05.11.2014: echter, niet alleen zijn deze geldstortingen te beperkt (ook in combinatie met de reeds voorgelegde geldstortingen) om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, ook werd er – bij gebrek aan afdoende bewijs dat betrokkene onvermogen was – niet afdoende aangetoond dat betrokkene aangewezen was op deze bedragen om te voorzien in zijn levensonderhoud.

- geactualiseerd attest dd. 19.10.2018 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Wielsbeke.”

Waar verzoeker stelt dat er in Marokko bij aankoop van levensmiddelen op de markt of de lokale kruidenier geen betalingsbewijs wordt afgeleverd, gaat hij er met zijn betoog aan voorbij dat de bewijslast bij hem ligt en hij met elk passend middel mag aantonen dat hij, onvermogen is in zijn land van herkomst en derhalve financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Hij blijft in gebreke dit met een gestaafd bewijs aan te tonen.

Waar verzoeker stelt dat hij nooit verzocht werd om geactualiseerde stukken voor te leggen, dient opgemerkt dat het hem vrij stond om in het kader van zijn aanvraag de stukken voor te leggen die hij wenste. De verwerende partij is in het kader van de aanvraag die verzoeker heeft ingediend, niet verplicht om bijkomende stukken op te vragen. Uit de bijlage 19ter in het administratief dossier blijkt dat verzoeker op dat ogenblik reeds documenten had voorgelegd en dat aan hem uitdrukkelijk werd gevraagd om stukken voor te leggen inzake een paspoort en een bewijs ten laste (of bewijs deel uitmakend van het gezin in het land van herkomst).

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

Het eerste middel is ongegrond.”

2.3. Uit het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij onder meer de schending van de motiveringsplicht aanvoert. Zij betwist de bestreden beslissingen inhoudelijk en houdt voor dat de stukken niet correct zijn beoordeeld.

Zo gaat de verzoekende partij in op de administratieve attesten (nrs. 428 en 429) van de Marokkaanse overheid waaruit zou blijken dat zij met haar oom (de referentiepersoon) in Marokko samenleefde van 2010 tot 2016. Verder wordt verwezen naar bewijzen van geldstortingen. De verzoekende partij bekritiseert het motief dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet voldoende actueel zijn.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partij inderdaad verschillende stukken voorlegde, waaronder de administratieve attesten met nrs. 428 en 429 van de Marokkaanse overheid en verschillende geldstortingen van de referentiepersoon aan de verzoekende partij. Volgens de bestreden beslissingen zouden deze al besproken zijn in de weigeringsbeslissing van de eerste aanvraag (beslissing van 17 september 2018). Tegen deze beslissing werd geen beroep aangetekend. De bestreden beslissingen bespreken een verklaring van een derde dat de referentiepersoon en de verzoekende partij zouden samenwonen in Marokko op het adres van de verzoekende partij (periode 2010 – 2016) en een ongedateerde verklaring op eer van de verzoekende partij, ook ondertekend door een derde over de samenwoning in België sedert 2016. Deze, alsook de stukken ingediend naar aanleiding van de eerdere aanvraag, bevinden zich niet in het administratief dossier. Evenmin zijn de geldstortingen, verricht in 2013 en 2014, terug te vinden in het administratief dossier.

Bijgevolg kan noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het administratief dossier afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de gemachtigde is gegrond. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Ter terechtzitting hierop gewezen stelt de advocaat van de verwerende partij geen opmerkingen te maken en verwijst hij naar de nota met opmerkingen.

Dit gegeven leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Immers is ten gevolge van de vernietiging het motief dat het legaal verblijf is verstreken, vervat in het bevel om het grondgebied te verlaten, niet correct.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 juni 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN